

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. K.**, zastoupený Mgr. Jiřím Filípkem, advokátem se sídlem Čsl. armády 2112/56, Most, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 5. 2025, č. j. 42 Ad 8/2024 - 42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2024, č. j. MPSV-2024/63226-421/1. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „úřad práce“) ze dne 20. 2. 2024 o jeho vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání z důvodu maření součinnosti s úřadem práce dle § 30 odst. 2 písm. f), odst. 3 a § 31 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění do 30. 9. 2025, a to od 12. 4. 2023.

[2] Správní orgány rozhodovaly ve věci podruhé, neboť předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2023 zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 20. 12. 2023, č. j. 42 Ad 18/2023 - 36, a následnou kasační stížnost žalovaného odmítl Nejvyšší správní soud pro její nepřijatelnost usnesením ze dne 28. 3. 2024, č. j. 9 Ads 12/2024 - 29. Krajský soud poukázal na to, že důvodem vyřazení byla výlučně skutečnost, že se žalobce uvedeného dne nedostavil k jednání za účelem zprostředkování zaměstnání, neboť si dle svého tvrzení chybně označil datum schůzky (neděle 16. 4. 2023 namísto středy 12. 4. 2023). Uložil proto správním orgánům, aby přihlédly ke všem rozhodným okolnostem tak, aby vyloučily, že intenzita porušení dané povinnosti není nepřiměřená následnému vyřazení žalobce z evidence ve smyslu existence *důvodu hodného zvláštního zřetele* dle § 5 písm. c) bodu 7 zákona o zaměstnanosti.

[3] V nyní napadeném rozsudku krajský soud vycházel z následujícího skutkového stavu. Žalobce byl evidován jako uchazeč o zaměstnání ode dne 20. 1. 2021. V průběhu jeho evidence trvající přibližně 14 měsíců s ním proběhlo nejméně 14 schůzek za účelem zprostředkování zaměstnání, bylo mu doporučeno celkem 12 volných pracovních míst a byla mu sedmkrát učiněna nabídka rekvalifikace. Úřad práce vypracoval žalobci individuální akční plán, i jeho aktualizaci. Žalobce za celou dobu evidence reagoval pouze na jedinou nabídku volné pracovní pozice, další ponechal bez zdůvodnění zcela bez reakce. Pouze jednou projevil vlastní iniciativu při hledání zaměstnání, na nabízené možnosti rekvalifikace opakovaně nerefletoval. Přes opakované výzvy žalobce nedoložil lékařskou zprávu o svém aktuálním zdravotním stavu, jediné doložené zdravotní potvrzení z roku 2019 pak hovoří pouze o tom, že nemůže vykonávat práci zatěžující zrak. Podle záznamu o jednání ze dne 18. 1. 2023 se měl žalobce dostavit na úřad práce ke zprostředkování zaměstnání 12. 4. 2023, v 9:15 hod. Tento záznam je podepsán dvěma zaměstnanci úřadu práce, neboť žalobce jej (stejně jako předchozí záznamy) odmítl podepsat s odůvodněním, že nevidí. Několik podání souvisejících s odvoláním proti vyřazení z evidence žalobce vlastnoručně podepsal.

[4] Podle krajského soudu bylo v řízení dostatečně prokázáno, že žalobci byl na den 12. 4. 2023 stanoven termín další návštěvy v 9:15 hod. Jakkoliv byl tento termín žalobci sdělen ústně, současně byl zapsán do příslušného kontaktního listu, který si uchazeč o zaměstnání může, a ve svém zájmu by i měl, přečíst a následně jeho obsah potvrdit svým podpisem. Další zjištěné skutečnosti pak nenasvědčují tomu, že by úřad práce činil vůči žalobci jakékoliv kroky se záměrem dosáhnout jeho vyřazení z evidence. Z obsahu správního spisu naopak vyplývá zcela zřetelná snaha úřadu práce žalobci pomoci s nalezením jeho opětovného uplatnění na trhu práce. Správní orgány postupovaly zcela v souladu se závazným právním názorem krajského soudu, pokud při hodnocení závažnosti žalobcova pochybení již nevycházely pouze ze samotné skutečnosti, že se nedostavil na stanovenou schůzku na úřad práce, ač mu její termín byl prokazatelně sdělen. Přihlížely správně k dalším zjištěným okolnostem, které i podle krajského soudu svědčí o tom, že žalobce během vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání nespolupracoval s úřadem práce a v podstatě ignoroval veškerou snahu úřadu práce nalézt mu vhodné zaměstnání. S ohledem na jeho pasivní až odmítavý přístup ke spolupráci dospěly podle krajského soudu k logickému závěru, že chybné poznamenání termínu schůzky nelze považovat za vážný důvod podle § 5 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Žádný jiný důvod přitom žalobce netvrdil ani nedokládal.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Namítá, že v řízení nebylo řádně zjištěno, kdo pochybil při sdělení termínu další schůzky na úřadu práce. Správní orgány tuto námitku nevypořádaly, nevyslechly navržené svědky a přenesly odpovědnost na stěžovatele. Ani krajský soud se touto podstatou věci nezabýval a přičetl dané pochybení stěžovateli bez jakékoliv opory v důkazech a bez odlišení od relevantní judikatury. Nezohlednil ani okolnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, tedy že věc bezodkladně řešil a že se schůzek vždy účastnil. Soustředil se jen na okolnosti v neprospěch stěžovatele a kladl mu k tíži i jeho zdravotní indispozici. Pochybení úřadu práce by přitom představovalo vážný důvod,

pokračování

pro který se stěžovatel nedostavil ke stanovenému termínu. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i rozhodnutí správních orgánů.

[6] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Podle něj byl skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, neboť tvrzení o pochybení poradce při sdělení termínu vyvrací obsah záznamu z jednání, i když jej stěžovatel nepodepsal. Správní orgány přitom dostatečně vysvětlily, proč nevešly na tvrzení stěžovatele a neprovedly výslechy svědků. Tvrzení o nečitelnosti kontaktních listů navíc stěžovatel uplatnil až v kasační stížnosti. Žalovaný dodává, že ani snaha stěžovatele o nápravu situace po zmeškání schůzky nemohla převážit jeho dlouhodobou nespolupráci a lhostejnost vůči snaze úřadu práce usnadnit jeho umístění na trhu práce. S ohledem na to navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k vypořádání námitek uplatněných v kasační stížnosti, musel posoudit otázku její přijatelnosti.

[8] Na nyní projednávanou věc se totiž užije § 104a odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí: *Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.* Pro vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Z uvedeného usnesení plyne, že kasační stížnost lze přijmout k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti žádný důvod její přijatelnosti netvrdí. Nejvíce jednomu z uvedených důvodů – závažnému pochybení krajského soudu, jež by mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele, odpovídá tvrzení stěžovatele, že krajský soud aproboval rozhodnutí správních orgánů, které je založeno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu v otázce pochybení při sdělení termínu schůzky a nevypořádal se s judikaturou uplatněnou v žalobě. Pokud by tomu tak skutečně bylo, jednalo by se o vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů, která by pod výše uvedenou definici spadala.

[10] Žádnou takovou vadu však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal. Co se týče skutkových zjištění, krajský soud pečlivě vyhodnotil obsah správního spisu a skutkové závěry správních orgánů učiněné na jeho základě (viz odstavce 45 až 51 a 61 až 64 odůvodnění). Stejně jako správní orgány považoval za stěžejní důkaz o tom, jaký další termín schůzky byl při jednání konaném dne 18. 1. 2023 stanoven (tedy i stěžovateli sdělen), obsah záznamu o jednání uvedený v kontaktním listu, který stěžovatel odmítl z vlastní vůle zkontrolovat a podepsat a nevyžádal si ani jeho kopii. K tomu krajský soud rekapituloval konkrétní části rozhodnutí správních orgánů, kde se tvrzeným pochybením pracovníka úřadu práce zabývaly. Poukázal zejména na pasáž, v níž žalovaný ozřejmil, že informační systém ani neumožňoval uložení termínu schůzky na víkend či svátek, což samo o sobě

vyvrací spekulaci stěžovatele o chybném sdělení termínu příští schůzky. Je tak zjevné, že krajský soud své skutkové závěry stran termínu schůzky nezaložil na pouhé domněnce a jeho závěry naopak měly dostatečnou oporu v provedených důkazech a rozhodnutích správních orgánů. Krajský soud rovněž řádně vysvětlil, proč správní orgány nepochybily, pokud neprovedly důkazní prostředky navržené k této otázce stěžovatelem. Správně poukázal na to, že jejich odmítnutí může být zdůvodněno nadbytečností daného důkazu s ohledem na to, že skutečnost, která má být dokazována v dosavadním řízení, již byla bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89).

[11] Krajský soud v napadeném rozsudku nepominul ani ustálenou judikaturu, kterou promítl již do svého předchozího zrušujícího rozsudku ve věci stěžovatele. Z té plyne, že je vždy třeba zachovat proporcionalitu mezi mírou porušení povinnosti a tvrdostí sankce, která za porušení následuje, a citlivě vážit všechny okolnosti případu. Smyslem činnosti úřadu práce je totiž především zprostředkování zaměstnání. K vyřazení z evidence by proto měl úřad práce přistupovat obezřetně a používat jej až jako krajní prostředek řešení pochybení uchazeče. Úmyslem zákonodárce při zakotvení možnosti vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání nebylo trestat uchazeče za každé bagatelní pochybení, ale zajistit, aby výhod spojených s vedením v seznamu uchazečů o zaměstnání nemohly požívat osoby, které své postavení zneužívají a znemožňují úřadu práce vykonávat jeho činnost.

[12] Krajský soud zcela ve shodě s uvedeným zdůraznil, že zatímco původně správní orgány spatřily maření součinnosti výlučně ve stěžovatelově zmeškání schůzky, po jeho zásahu vycházely i z dalších relevantních okolností. Konkrétně, ačkoliv ve prospěch stěžovatele zohlednily snahu napravit zmeškání schůzky, přihlédly zejména k jeho dlouhodobé pasivitě, minimální reakci na nabídky zaměstnání, opakovanému odmítání rekvalifikací a celkově laxnímu přístupu k věci. Pokud jde o stěžovatelovu zrakovou indispozici a související nepodepisování kontaktních listů, krajský soud připomněl, že stěžovatel i přes opakované výzvy nedoložil žádnou lékařskou zprávu o svém aktuálním zdravotním stavu, což spíše dokládá jeho nezájem o spolupráci. V bodech 90-91 napadeného rozsudku pak srozumitelně vysvětlil, proč neshledal judikaturu, jíž se stěžovatel dovolával v žalobě, přílehlavou. Zdůraznil, že ačkoliv se tyto případy týkaly posouzení vážného důvodu a nedostavení se na schůzku, žádný z nich se nevztahoval k situaci uchazeče, který by svým dlouhodobě pasivním až odmítavým přístupem ke spolupráci s úřadem práce soustavně dával najevo nezájem o zprostředkování zaměstnání. Takové vysvětlení považuje Nejvyšší správní soud s ohledem na podrobnost napadeného rozsudku za zcela dostačující.

[13] K zpochybňované nestrannosti krajského soudu, kterou stěžovatel dovozuje z toho, že krajský soud svým původním rozsudkem správní orgány instruoval, jak měly rozhodnout, Nejvyšší správní soud již jen pro úplnost připomíná, že zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je v souladu s kasačním principem jeho povinností naformulovat závazný právní názor, tak aby správní orgán, který musí dále věc řešit, věděl, jakých pochybení se dopustil, a jak má eventuálně v řízení dále postupovat, aby tyto chyby napravil. V opačném případě by jeho rozsudek trpěl nepřezkoumatelností. Krajský soud ve zrušujícím rozsudku zjevně tuto svou roli řádně splnil, jak plyne z usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Ads 12/2024 - 29.

IV. Závěr a náklady řízení

pokračování

[14] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[15] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021 - 32). Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu